

— Ми приїхали лиш тому, щоб пізнати вас, вєсєчеснїй пний отче канонїку, — вас, панного будучого й певно прихильного предсїдателя шкільної ради — щебетала Латачкова до пароха. — З їмостю ми вже добрі приятельки, як би знали ся роками. Вже й знаємо, що панна Галя заручена із паном Левицьким... Усе вже знаємо.

— Я не є жаден канонїк, а простий пін з Підлісок — і звернув ся до жінки — дай каву, як маси. Я маю таку голову пабиту.

— Ми приїхали ще й тому, — вєла далї Латачкова свою річ — щоб розвідати ся, як стоїть справа з другою салею для науки. Інспектор казав нам, що він вже писав до місцевої ради й сали мусить бути. Ми додасмо лиш то: ми хочемо близько.

— Близько?! — запитав Тряєнло — то най приїде і знайде! Таж ми три роки просили о другу сїлу, тому два мали ми навіть дві вільні кімнати в читальнї, але не давали другої сїли і тепер там молочарєська сїлка. Аж тепер чомусь захотїлось інспекторови — до тижня! Раз ми не масмо в бюджетї на те гроша, друге, щоб і мали, то на селї не мас чиншових домів, щоб до тижня винайти. Зрештою, чи я слуга інспектора, щоб на його розказ до двацїяти чотирох годни виставив школу?! Отже про „близько“ вже і бесїди нема!

— В такім разї конче треба збудувати, збудувати!!

— До тижня? Ха ха-ха! — сьміяв ся Тряєнло. — Таж тепер роботи. Тай казав я вже, що у нас на ту цїль не мас гроша. Одна хїба рада: учитель мас три кімнати, панї помістять ся у двох, а третю тимчасом відступлять на школу.

— Так знов ми не згодимо ся! Мої доньки посвятили своє житє для школи — а тут така їм за се заплата! А не казала я вам — звернула ся до доньок — не казала: ти, Ізю, йди на унїверситет — пинї булаб ти вже укїнчена філософка, а тобі, Біно, чи не говорила я також: їдь до того вуйка, що в Віднї є радником, він конче хотїв тебе взяти. Але ви обі наважили ся — а тепер гірка вам заплата!

— Певно, що лїпше було йти на унїверситет, або до